

Arrest

**nr. 341 002 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 oktober 2023, in functie van zijn Nederlandse neef, B.A., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 16 april 2024 nam de burgemeester van Hechtel-Eksel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, daar verzoeker niet binnen de gestelde termijn de stukken aanbracht om aan te tonen dat hij voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker diende op 3 mei 2024, in functie van zijn Nederlandse neef, B.A., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 2 juli 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 augustus 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2024 werd ingediend door:

Naam: [E.A.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn neef, de genaamde [A.B.], van Nederlandse nationaliteit (RRN [...]) op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Gelet op artikel 52, §2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 58 van het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt: “Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. [...]”;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in §2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]”

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

Betrokkene legt bij zijn huidige aanvraag een Marokkaans paspoort [...] voor, afgeleverd op 25.03.2024 en geldig tot 25.03.2029. In het paspoort bevinden zich geen visa, noch enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene Schengen is binnen gereisd.

Uit niets kan evenwel blijken dat betrokkene zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2, punt 2. Dit is in casu niet het geval.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in

artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Betrokkene toont dan ook niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn neef, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met [zijn] in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Deze beslissingen – het betreft immers twee beslissingen (een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten) die zijn opgenomen in één akte – vormen de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis, 43, 45, § 2, 47/1, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verschaft hierbij de volgende toelichting:

“2.1. Schending van artikel 40bis Vw.

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

Reeds enige tijd geleden werd er bewezen in de rechtspraak, dat wanneer het gaat om één gezinscel (“zich bij hen voegen”), men niet kan weigeren om de reden dat men “niet ten laste” zou zijn, aangezien het gaat om een alternatieve voorwaarde, en al zeker niet cumulatief. Dit wordt aangetoond door het woord “of”. Dit behoeft niet eens een juridische context, doch louter een grammaticale en syntactische uitleg.

Van Dale stelt als volgt:

[...]

“Om twee mogelijkheden te geven die elkaar uitsluiten”. Bijgevolg betekent dit dat men OFWEL ten laste dient te zijn, OFWEL “zich bij hen dienen te voegen”. Zonder twijfel is in casu het laatstgenoemde onbetwistbaar aangetoond.

Men kan de aanvraag doen indien men ten laste is van de Unieburger. Dit is in ieder geval al klaar en duidelijk bewezen door alle neergelegde documenten.

Zelfs al zou [E.A.] niet aan deze voorwaarden (ten laste) voldoen, hetgeen zij wél doet, zou zijn in ieder geval wel in aanmerking komen als “4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) of zich bij hen voegen”. Hier gaat het om twee onderscheiden categorieën, enerzijds ten lasteneming, anderzijds deel uitmaken van een gezinscel/voegen bij de referentiepersoon.

In dat geval moet er een duurzame, nauwe en persoonlijke band bestaan, ook wel de emotionele afhankelijkheid genoemd.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden. Mijns inziens is het samen wonen op één adres met de referentiepersoon, voldoende om aan te tonen dat het gaat om een bijkomend element dan de normale affectieve banden.

Verwerende partij moet vooral oordelen of er een reële en bewezen afhankelijkheidsband bestaat tussen deze laatste en het familielid. Bovendien kan de mate van afhankelijkheid tussen de verzoeker en de referentiepersoon zonder twijfel waargenomen worden, waaruit men zou kunnen afleiden dat hij wel degelijk te zijnen laste is, niet alleen uit financieel oogpunt worden bekeken, zonder rekening te houden met andere afhankelijkheidsfactoren.

2.2. Schending van artikel 8 EVRM – Schending van art. 45, § 2 jo. art. 43 Vw.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen

op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie-of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minsten één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Dat verzoekster haar land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoeker.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven, waaronder bijgevolg ook een schoonbroer kan onder vallen!

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwesitie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader - moeder - kinderen'.

Het gaat hier om de (Nederlandse) neef van verzoeker, waarvan de familieband onomstootbaar bewezen is.

Tevens woont verzoeker samen met neef in Hechtel-Eksel, hetgeen des te meer aantoont dat er wel degelijk een familieband bestaat tussen verzoeker en zijn schoonbroer.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel. Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van verzoeker, ook het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Het spreekt voor zich dat men geen genoegen mag nemen met het louter vermelden van de woorden "vergezellen of zich bij hem voegen". Dit kan uiteraard niet voldoende zijn, aangezien hier de leken niets van weten. Immers houdt verwerende partij het op een aantal korte zinnen, en meent van zijn motiveringsplicht af te zijn. Zo werkt het uiteraard niet. Verzoeker moet op de hoogte (kunnen) zijn van de redenen waarom zijn aanvraag geweigerd worden. Het heeft voor verzoeker geen zin om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij te gaan decoderen.

In casu kan niet betwist worden dat verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, een loutere opzoeking in het rijksregister toont reeds de werkelijke gezinscel tussen [E.A.] en [A.] aan.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

[...]

2.3. Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Schending van de redelijkheidsplicht - Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoeker. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoekster, op een degelijke wijze onderzocht wordt.

Men diende enkel het dossier wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar alle waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoekster nog minstens zes maanden (!) in onzekerheid moeten leven...

Er dient dringend een wake-upcall te gebeuren, men kan niet zomaar alle gelijkaardige dossiers gaan weigeren, omdat men nalaat de zaken grondig en diepgaand te onderzoeken?

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 47/1 Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het haar taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 en het artikel 47/1, 2° – zoals het bestond bij het nemen van de beslissing – van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 52, § 2 en 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geduid dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, omdat hij geen geldig inreisvisum kan voorleggen. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Uit de motivering van deze beslissing blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land in aanmerking te nemen. Hij heeft aangegeven dat verzoeker geen minderjarige kinderen in België heeft en dat hij geen medische problematiek heeft aangetoond. Hij heeft tevens uiteengezet waarom hij geen beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, weerhoudt. Verweerder heeft hierbij gesteld dat verzoeker een gezonde en volwassen persoon is, van wie mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn Belgische neef en dat geen

bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, werden aangetoond. Daarnaast heeft hij toegelicht dat niet blijkt dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om contact te houden met zijn in België wonende familieleden door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en door bezoeken in Marokko. Verweerder heeft verder nog benadrukt dat er geen elementen zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een terugkeer naar Marokko niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker houdt onterecht voor dat de bestreden beslissing niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd en dat verweerder zich heeft beperkt tot “*een aantal korte zinnen*” en “*cryptische omschrijvingen*”. De motivering van de bestreden beslissingen is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Gelet op het voorgaande kan ook niet worden geconcludeerd dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die samen met de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel dient te worden onderzocht.

In casu werd verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie afgewezen op basis van de vaststelling dat hij geen geldig inreisvisum kon voorleggen. Verzoekers uiteenzetting, met verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dat het loutere feit dat hij niet ten laste is van zijn Nederlandse neef niet wegneemt dat hij zich bij dit familielid wil voegen, is daarom volstrekt irrelevant. Zijn kritiek is immers niet gericht tegen het in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden opgenomen weigeringsmotief.

Verzoekers verwijzing naar artikel 40bis, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet is evenmin dienstig, nu niet blijkt dat deze bepaling werd toegepast of van toepassing is. Verzoeker liet immers een recht op verblijf op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het voorheen bestond, gelden.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekers aanname dat het zou volstaan dat een derdelander een burger van de Unie in het Rijk vervoegt om een recht op verblijf te genieten geen steun vindt in de in casu van toepassing zijnde bepalingen van de Vreemdelingenwet. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals het bestond op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen, voorziet immers slechts in een recht op verblijf voor “*de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”. Het volstaat dus niet een burger van de Unie te vervoegen of te begeleden. De vreemdeling die een recht op verblijf, op grond van voormelde bepaling, wil laten gelden, moet tevens aantonen dat hij in het land van herkomst ofwel ten laste is ofwel deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. Wanneer een vreemdeling zich wenst te voegen bij een burger van de Unie dan impliceert dit niet dat automatisch moet worden aangenomen dat hij reeds deel uitmaakte van diens gezin in het land van herkomst. Tevens moet worden aangegeven dat het feit dat een vreemdeling in België wordt opgevangen door een verwant niet zonder meer leidt tot het besluit dat deze personen een gezin vormen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van de artikelen 40bis of 47/1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.3. Bij gebrek aan relevante toelichtingen kan ook geen schending van de artikelen 43 of 45, § 2 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. De bestreden beslissingen zijn trouwens niet gesteund op de vaststelling dat verzoeker valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt of dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid, zodat niet kan worden ingezien hoe een verwijzing naar deze bepalingen dienstig zou kunnen zijn.

2.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissingen zijn verblijfssituatie niet wijzigen. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in zijn privé- en gezinsleven, die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen en die automatisch zou nopen tot een verdere belangenafweging. Daarnaast kan uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari

1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt daarenboven niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn Nederlandse neef kan hebben en dat een gezinsleven elders niet mogelijk zou zijn. In de mate dat verzoeker zich nog beroept op de bescherming van zijn privéleven moet worden gesteld dat niet blijkt dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissingen op zich in het gedrang wordt gebracht. Het gegeven dat verzoeker illegaal het Rijk binnenkwam en voorhoudt dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd en dat hij aanvoert dat hij bij zijn neef verblijft leidt niet tot dit besluit. Verzoekers verwijzing naar niet nader uiteengezette vermeldingen in het Rijksregister laat hier niet anders over denken. De Raad dient daarenboven te beklemtonen dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, gelet op voorgaande vaststellingen niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissingen een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoeker vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hem tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die zou verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.5. Verweerder heeft geoordeeld dat de relatie die verzoeker met zijn neef heeft niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt en dat er mogelijkheden zijn om deze relatie verder te onderhouden vanuit het buitenland. Er wordt niet aangetoond dat verweerders argumentatie incorrect is. Verzoeker kan daarom niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder door geen verdere belangenafweging door te voeren tekortkwam aan de zorgvuldigheidsplicht. Indien er geen beschermenswaardig privé- of gezinsleven bestaat of indien dit niet wezenlijk in het gedrang komt door het nemen van een bestuurlijke beslissing, dan is een nog meer doorgedreven belangenafweging niet zinvol en dus ook niet vereist.

In zoverre verzoeker nog stelt dat verweerder nog verdere inlichtingen had kunnen vragen moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat verweerder onvoldoende inlichtingen had om de bestreden beslissingen te kunnen nemen. Verweerder heeft in de bestreden beslissingen ook nergens aangegeven dat hij van oordeel was dat *“bepaalde stukken meer staving behoeven”*. Verzoeker maakt tevens niet concreet aannemelijk dat indien bijkomende inlichtingen zouden zijn ingewonnen hij enig bijkomend gegeven had kunnen aanbrengen dat verweerder er had toe kunnen brengen andere beslissingen te nemen. Bijgevolg blijkt zelfs niet dat hij een belang heeft bij deze grief.

Verzoeker betwist verder de correctheid van de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen – met name dat hij niet beschikt over een visum en dat hij niet legaal in het Rijk verblijft – niet.

Er kan, gezien het voorgaande, niet worden besloten dat verweerder onvoldoende inlichtingen had om de bestreden beslissingen te kunnen nemen of dat de beschikbare gegevens niet deugdelijk werden onderzocht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK